

FÉNYKÉP 2016-BÓL

Háromszögű nap itt, ezen a filmen.
Pergőfénybe tévedt gilisztalét.
Föld alá becsúszó villanó vágány.
Süvít a porszem, szétnyílt mellkasában
tenger. Barbár tengerfenék.

PILLANTÁS A TÁRGYRA

Ott ül egy ember, nézi, hogy
nem dolgozik a gép.
Közben a gépben szív nő,
fogak és belek.
Egy vakkantás csak a szürkület,
és a réten mind kihunynak a
sárga virágok.

VASBÖLCSŐ

Füvek, akácok, nyárfakérgék,
a domb mögé hosszú aszfaltút vezet.
Csak körvonalak, színfoslányok,
miközben a mélyben mind
tisztább lesz az ének,
s a múlt egyetlen pillanat
egy összezárt, átlátszó tenyérben.
Talán kinyílik az ég telhetetlen árka,
s lassan minden belefér,

holnap talán már csönd lesz,
eltompul a vihar ölelte homlok
mögött a penge.
Felizzik a bölcső fémfala.
Hántolt testem csillan a fecskéjben.
És fut az út a dombok mögé,
csak rohan, egyre beljebb a hajnal
felszakadt ölébe.

VÖLGYMENET

Ahogy a bozótos oldalban meg-megakadva
gurulunk lefelé, szétválaszthatatlan
gyilkos és áldozat, még
nem tudható, ki lesz
a partra kitéve, és ki
lesz az, aki felkel,
továbbmegy kezét
maga elé tartva: lámpás,
minek tüzét a tenger talán majd végül lefojtja.

Holnap üszkös ököl. Az ég arcába ütve.

Halál halál hátán, s mi változatlanul
hisszük, egyik sem sajátunk, holott
minden halál egy és ugyanaz.

ZOOMÁGIA

Szíved állat a lelkemen.